

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: L. N., narozený X,
bytem X,
zastoupený daňovým poradcem E-servis.cz s.r.o., IČO: 28686845,
sídlem Útočiště 649, 431 51 Klášterec nad Ohří,
proti
žalovanému: Finanční úřad pro Ústecký kraj,
sídlem Velká Hradební 39/61, 400 21 Ústí nad Labem,

o žalobě proti exekučnímu příkazu žalovaného ze dne 4. 11. 2021, č. j. 2239394/21/2504-00540-507358,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení exekučního příkazu žalovaného ze dne 4. 11. 2021, č. j. 2239394/21/2504-00540-507358, jímž žalovaný nařídil daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu žalobce vedeného u bankovního ústavu MONETA Money Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Bank a.s. (dále jen „napadený exekuční příkaz“). Daňová exekuce byla nařízena k vymožení nedoplatku na silniční dani ve výši 1 000 Kč a nákladů exekuce ve výši 500 Kč. Exekučním titulem byl výkaz nedoplatků sestavený ke dni 4. 11. 2021.

Žaloba

2. Žalobce měl za to, že napadený exekuční příkaz byl vydán v rozporu se zásadou přiměřenosti a hospodárnosti. Žalovanému žalobce vytýkal, že použil s ohledem na bagatelní částku nedoplatku nejsilnější nástroj, čímž zasáhl nepřiměřeně do jeho práv, když v důsledku zápisu do systému evidence exekucí došlo ke zhoršení pozice žalobce při žádosti o bankovní úvěr.
3. Žalobce dále poukázal na to, že jak on, tak jeho daňový poradce, jsou pro žalovaného kontaktní prostřednictvím telefonu či e-mailu, a dále že své daňové povinnosti i v mnohonásobně vyšší částce, než je částka exekuovaná, vždy plnil. Ohledně limitu správní diskrece v případě spolupracujícího subjektu a bagatelní částky odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 37/2018. Žalobce uzavřel, že žalovaný k vymožení nedoplatku použil nepřiměřený nástroj.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí, neboť v daném případě zůstala zásada přiměřenosti a hospodárnosti dle § 5 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) zachována. Žalovaný zdůraznil, že rámci této zásady a v souladu s ust. § 153 odst. 3 daňového řádu, vydal dne 23. 6. 2021 vyrozumění o výši nedoplatku, v němž byl žalobce poučen o možnostech a termínu úhrady, jakož i o následcích neuhrazení daňového nedoplatku (tedy pokud nedojde k úhradě daňového nedoplatku ke dni jeho splatnosti, může být tento nedoplatek bez dalšího vymáhán). Toto vyrozumění bylo doručeno do datové schránky daňového poradce žalobce dne 28. 6. 2021, avšak daňový nedoplatek nebyl uhrazen ani ve lhůtě stanovené vyrozuměním o nedoplatku. S ohledem na výši daňového nedoplatku přistoupil žalovaný k exekuci příkázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb jako k nástroji k vymožení nedoplatku nejmenším postižením žalobce. Žalobce neuplatnil práva podat proti exekučnímu příkazu námitku, a dne 10. 11. 2021 obdržel žalovaný platbu z exekucí postiženého účtu v exekuované výši. Dne 11. 11. 2021 vydal žalovaný rozhodnutí o zastavení daňové exekuce z důvodu celkové úhrady nedoplatku.

Posouzení věci soudem

5. Na tomto místě je třeba nejprve přisvědčit názoru žalobce, že jsou v daném případě splněny podmínky pro meritorní posouzení věci. Exekuční příkaz vydaný podle § 178 daňového řádu je možné napadnout žalobou proti rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a námitka proti němu není řádným opravným prostředkem, který by bylo nutno před podáním žaloby ve správním soudnictví vyčerpat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016 - 53).
6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem vyslovili souhlas.

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
8. Soud dospěl k závěru, že námitky žalobce proti exekučnímu příkazu nejsou opodstatněné, a že tudíž žaloba není důvodná.
9. V posuzovaném případě byl žalobce písemným vyrozuměním podle § 153 odst. 3 daňového řádu ze dne 23. 6. 2021 informován o tom, že je u žalovaného evidován nedoplatek na silniční dani ve výši 1 000 Kč. Žalobce byl požádán o úhradu tohoto nedoplatku do 20 dnů ode dne doručení vyrozumění a současně v něm byl poučen, že pokud nedoplatek neuhradí, může být tento bez dalšího vymáhán daňovou exekucí, případně jinými způsoby. Žalobce však na toto vyrozumění nikterak nereagoval a ve stanovené lhůtě a několik měsíců po jejím uplynutí nedoplatek na dani neuhradil. Z výkazu nedoplateků sestaveného ke dni 22. 9. 2021 vyplývá, že splatnost předmětné silniční daně byla 1. 2. 2021. Žalovaný až dne 4. 11. 2021 přistoupil k vymožení nedoplatku napadeným exekučním příkazem, jímž nařídil daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu žalobce.
10. Podle § 175 odst. 1, 2 daňového řádu správce daně může vymáhat nedoplatek daňovou exekucí nebo zabezpečit vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora, popřípadě jej uplatnit v insolvenčním řízení nebo přihlásit jej do veřejné dražby. Správce daně zvolí způsob vymáhání nedoplatku tak, aby výše nákladů spojených s vymáháním, které bude daňový subjekt povinen uhradit, nebyla ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku.
11. Podle § 178 odst. 5 daňového řádu lze provést exekuci těmito způsoby: a) srážkami ze mzdy, b) příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb, c) příkázáním jiné peněžité pohledávky, d) postižením jiných majetkových práv, e) prodejem movitých věcí, nebo f) prodejem nemovitých věcí.
12. Z obsahu žaloby vyplývá, že žalobce nesouhlasí především s tím, že žalovaný přistoupil k exekuci nedoplatku, aniž s ním, či jeho daňovým poradcem před tímto krokem komunikoval a aniž vzal v úvahu jeho předchozí platební morálku. Má za to, že takovýto postup je vůči němu nepřiměřený.
13. S tímto názorem žalobce nelze souhlasit. Jak je uvedeno výše, žalobci vznikl nedoplatek na dani, jehož splatnost nastala dne 1. 2. 2021. V červnu 2021 byl žalobce na existenci nedoplatku upozorněn, byla mu stanovena lhůta pro jeho úhradu, a to bez jakékoli sankce, a současně byl žalobce upozorněn na to, že pokud nedoplatek neuhradí, přistoupí žalovaný (bez dalšího) k jeho vymožení daňovou exekucí. Žalobce doručení vyrozumění nikterak

(např. v případné replice k vyjádření žalovaného) nerozporoval. Až v listopadu 2021 byl žalovaným vydán napadený exekuční příkaz. Z tohoto značného časového rozpětí je evidentní, že žalovaný jakožto správce daně přistupoval k žalovanému velice shovívavě a k daňové exekuci přistoupil až po vyčerpání všech možností k dobrovolné úhradě dluhu. Je totiž třeba připomenout, že tak, jak je koncipováno ust. § 153 odst. 2 daňového řádu, správce daně pouze může (nikoli musí) vyrozumění o nedoplatku učinit. Žalovaný, nejspíše právě s ohledem na výši nedoplatku a předchozí platební morálku žalobce, žalovaného písemným vyrozuměním na nedoplatek upozornil a o úhradu nedoplatku jej „požádal“. Soudu není zřejmé, jakým jiným dostatečným způsobem by měl žalovaný s žalobcem komunikovat a kolikrát by jej měl upozorňovat na trvající nedoplatek na dani. Soud za dané situace shledal, že žalovaný ve vztahu k žalobci postupoval zcela v souladu s daňovým řádem a učinil veškeré zákonné kroky k tomu, aby informoval žalobce o vzniku nedoplatku a současně mu poskytl dostatek prostoru k jeho dobrovolnému zaplacení.

14. Vzhledem k tomu, že žalobce ani v dodatečně lhůtě nedoplatek neuhradil, nemohl žalovaný jakožto správce daně, jehož úkolem je mj. zabezpečit úhradu stanovené daně (k tomu srov. § 1 odst. 2 daňového řádu), postupovat jinak, než tento nedoplatek vymáhat. Pokud tento postup správce daně shledává žalobce vůči němu nepřiměřeným, pak ani tomuto názoru žalobce nelze přisvědčit. Zákon totiž jinou možnost (slabší nástroj) správci daně neposkytuje. Postup správce daně při vymáhání nedoplatku, jímž je splatná částka daně, kterou daňový subjekt (dlužník) neuhradil dobrovolně, reguluje pouze citované ust. § 175 daňového řádu.
15. Přestože žalobce v žalobě explicitně nenamítá, že by žalovaný zvolil nepřiměřený způsob vymáhání, je na místě zdůraznit, že žalovaný zvolil pro žalovaného ten nejšetrnější způsob vymáhání, když rozhodl o vymožení nedoplatku daňovou exekucí. Pouze v případě, že by žalovaný přistoupil ke druhému, na daný případ připadajícímu, způsobu vymáhání nedoplatku (prostřednictvím soudního exekutora), mohlo by být s ohledem na bagatelní výši nedoplatku shledáno v postupu žalovaného porušení zásady přiměřenosti a hospodárnosti, jak to má na mysli ust. § 5 odst. 3 daňového řádu. Žalovaným zvolený způsob vymáhání však garantoval, že náklady spojené s vymáháním, které jsou přeneseny na žalobce (v daném případě 500 Kč), nebudou ve zjevném nepoměru k výši vymáhaného nedoplatku.
16. Stejně tak nelze shledat nepřiměřenost či nevhodnost v postupu žalovaného, jestliže v daném případě pro vymožení celkové pohledávky 1 500 Kč zvolil jako způsob provedení exekuce příkázání pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb, tedy u MONETA Money Bank a.s., který vede účet žalobce. Předně je třeba konstatovat, že argumentace obsažená v žalobě není dostatečně konkrétní ani ohledně této případné opět explicitně nevyjádřené námítky. Žalobce totiž nikterak nepředestřel, jak by měl podle něho žalovaný postupovat, aby bylo možné exekuci označit za provedenou přiměřeně a vhodně. Pro pohledávku ve výši 1 500 Kč se pak jeví způsob exekuce příkázáním pohledávky z účtu jako nejméně zasahující do práv povinného. Navíc nelze přehlédnout, že tímto způsobem exekuce bylo dosaženo kýženého výsledku – nedoplatek z exekucí postiženého účtu byl zaplacen.
17. Pokud žalobce namítal, že v důsledku vymáhání nedoplatku daňovou exekucí byl proveden zápis do systému evidence exekucí, a tím došlo ke zhoršení jeho pozice při Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádosti o bankovní úvěr, pak k tomu lze pouze uvést, že tato skutečnost je již pouhým logickým následkem liknavého přístupu žalobce k plnění daňové povinnosti a následného nedobrovolného splnění daňové povinnosti ze strany žalobce a nelze ji přičítat k tíži žalovanému jakožto správci daně.

18. Dovolává-li se žalobce aplikace judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 15. 11. 2018, č. j. 7 Afs 37/2018-51, pak je třeba konstatovat, že závěry v tomto rozsudku obsažené na daný případ nedopadají. V tomto rozsudku totiž řešil Nejvyšší správní soud situaci, kdy při milionových nedoplatecích nebyl daňový subjekt před vydáním exekučního příkazu vyrozuměn o existenci nedoplatku. Přitom pouze ve vztahu s fakultativností vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu se Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí vyjadřoval k diskreční pravomoci správních orgánů věc samostatně posoudit a rozhodnout o ní.
19. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud v projednávané věci uzavírá, že žalobní námitky žalobce nebyly shledány důvodnými, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
20. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. července 2022

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

